

Arrest

nr. 79 904 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Rampur. U zou al jaren een aanhanger en later lid van de Jubo Dal, de jeugdafdeling van de "BNP" (Bangladesh Nationalist Party) zijn. U zou deelgenomen hebben aan meetings. Op 14 augustus 2009 zou er een clash tussen de "BNP" en de Awami League plaatsgevonden hebben. Er zou geschoten zijn. Er zouden een aantal mensen gearresteerd zijn en zo zou u ook betrokken geraakt zijn in deze aanklacht. U zou er van beschuldigd worden een illegaal wapen te hebben en gebruikt te hebben tijdens de betoging. U zou echter niet aanwezig geweest zijn tijdens de betoging. U zou ondergedoken zijn in Chittagong. Na een half jaar keerde u nog eens terug naar uw dorp, om informatie in te winnen over de aanklacht tegen u. Hierna zou u opnieuw verschillende maanden ondergedoken zijn in Chittagong. Voor u het land verlaten

heeft op 27 oktober 2010, zou u nog een week in Dhakka verbleven hebben. U zou naar India gegaan zijn en na anderhalve maand zou u vanuit Mumbai een schip genomen hebben. Op 19 januari 2011 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag verwijst u naar volgende documenten: uw nationality certificate, uw geboorteakte, twee partijbrieven, uw huwelijksakte, juridische documenten en Belgische medische attesten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo was u vooreerst niet in staat om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U legde een geboorteakte, een nationality certificate en een huwelijksakte voor, maar op geen enkel van deze documenten komt een foto voor, zodat u niet aannemelijk kunt maken op deze documenten voor te komen. U verklaarde weliswaar een identiteitskaart gehad te hebben, maar u zou deze verloren zijn tijdens uw reis en een paspoort zou u nooit gehad hebben. Deze verklaring komt bevreemdend over temeer daar u in uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog duidelijk aangaf nooit over een identiteitskaart of paspoort beschikt te hebben (verklaring DVZ punt 21). Daar u uw identiteit niet aannemelijk wist te maken, kunt u ook niet aannemelijk maken in de door u voorgelegde juridische documenten vermeld te staan.

Ook bestaan er twijfels over uw beweerde politieke activiteiten. Uw bewering lid te zijn van de jeugdafdeling van de "BNP" is immers ongeloofwaardig. Zo beweerde u foutief en herhaaldelijk dat "BNP" voor Bangladesh Nationalities Party zou staan; dit zou Bangladesh Nationalist Party moeten zijn, zoals ook wordt aangehaald in uw twee partijbrieven (gehoorverslag CGVS p. 5). U verklaarde sinds 1990 betrokken te zijn bij deze partij, maar enkel juist voor uw benoeming tot "publicity secretary" in 2010 zou u lid geworden zijn. U gevraagd wanneer u dan juist lid werd, verklaarde op 03 januari 2010 lid geworden te zijn. Even later beweerde u dan weer dat u al sinds 2000 lid zou zijn en in januari 2010 zou u "publicity secretary" geworden zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). U gewezen op deze duidelijke tegenstrijdigheid hield het gewoon bij de tweede versie van de feiten zonder verdere uitleg. U verklaarde dat u sinds de aanklacht tegen u in augustus 2009 ondergedoken diende te leven. In dit licht is het dan ook merkwaardig dat men u als gezocht man in januari 2010 zonder uw medeweten tot "publicity secretary" zou benoemen (gehoorverslag CGVS p. 6). U zou immers uw verantwoordelijkheden niet kunnen uitoefenen, iets dat u toegaf (gehoorverslag CGVS p. 6). Voorts werd u gevraagd achter de namen van de nationale president en "general- secretary" van uw partij, maar u diende het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook had u er geen idee van wanneer in het verleden de "BNP" de nationale regering vormde (gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaarde in het verleden veel rond partijpubliciteit gewerkt te hebben. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u bovenstaande zaken niet zou weten. U wijt uw onwetendheid aan geheugenverlies. Ter ondersteuning van deze bewering legt u enkele Belgische medische attesten voor. Uit deze attesten blijkt dat er een tumor van uw hoofd verwijderd is, maar er wordt nergens gerept over geheugenproblemen. Bovendien blijkt uit andere delen van uw gehoor dat u coherente antwoorden kon geven. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw politieke profiel. De twee partijbrieven die u ter ondersteuning van uw beweerde profiel voorlegt komen dan ook gesolliciteerd van karakter over.

Ook uw ingeroepen vrees voor vervolging komt weinig geloofwaardig over. U verklaarde aangeklaagd te worden wegens wapenbezit, maar uw kennis over en interesse voor deze aanklacht was opvallend laag. U legde een bundel juridische documenten voor, maar u wist niet te zeggen welke juridische documenten u nu juist allemaal voorlegde (gehoorverslag CGVS p. 8-9). U verklaarde dat uw originele arrestatiebevel er tussen zat; u was hier zeker van daar u uw documenten beweerde te hebben doorgelezen (gehoorverslag CGVS p. 9). Pas toen u er op werd gewezen dat u juridisch gezien niet over uw originele arrestatiebevel zou mogen beschikken, bond u in: u verklaarde dat een document naar de uitvaardiging van uw arrestatiebevel verwees (gehoorverslag CGVS p. 9). Voorts wist u niet juist onder welke artikels u aangeklaagd werd en u kende noch de "magistrate", noch de "officer in charge" of de "investigating officer", terwijl uit informatie waar het CGVS over beschikt blijkt dat dit belangrijke en gekende figuren binnen de procedure zijn (gehoorverslag CGVS p. 8). U wist niet zeker of er al hoorzittingen waren en hoewel u wist dat de andere verdachten gearresteerd waren, wist u niet wanneer dit gebeurd was (gehoorverslag CGVS p. 9). Nochtans beweerde u een advocaat te hebben die uw zaak opvolgt. Dit lijkt dan ook de aangewezen bron te zijn om aan te spreken op informatie. U

heeft echter nooit persoonlijk contact gehad met deze man. U beweerde in Bangladesh ondergedoken geleefd te hebben en daardoor geen contact met hem te hebben, maar ook na uw aankomst in België onderhield u nooit persoonlijke contacten (gehoorverslag CGVS p. 8). U verklaarde dat uw vrouw u dit afgeraden had. Echter daar u uw land ontvlucht was wegens een vrees voor de gevolgen van deze aanklacht, mag er toch van u verwacht worden dat u het verdere verloop van deze aanklacht met enige interesse zou opvolgen. Dat u nooit persoonlijk met uw advocaat sprak, wijst op een verregaande disinteresse. Ook beweerde u pas na aankomst in België voor het eerst een juridisch document over deze aanklacht gezien te hebben (gehoorverslag CGVS p. 8). U zou in augustus 2009 aangeklaagd zijn en pas in januari 2011 in België toegekomen zijn. Opnieuw toonde u een opmerkelijke disinteresse voor iemand die de gevolgen van een aanklacht vreest. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging. Overigens dient nog te worden opgemerkt dat het verkrijgen van valse documenten in Bangladesh relatief gemakkelijk is, zoals blijkt uit toegevoegde informatie. Tenslotte dient nog opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtroute. Uw beschrijving hiervan komt vaag en stereotiep over. U verklaarde vanuit India een schip genomen te hebben. Hoewel u een maand op dit schip verbleef wist u er niets meer over te zeggen dan dat het een zwart- wit schip was (gehoorverslag CGVS p. 4). Andere mogelijke details, zoals de naam of de vlag van het schip, de vracht, bestemming of bemanning, kon u niet aangeven. U wist niet waar in Europa u aan land kwam. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Daar het toekennen van elk soort statuut afhankelijk is van geloofwaardige verklaringen, komt u ook niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringsplicht van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een "schending van beginselen van behoorlijk bestuur" zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker stelt dat hij zich niet kan verzoenen met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) omdat hij vervolging zou vrezen wegens zijn vermeende deelname aan de betoging en wegens de aanklacht die tegen hem loopt. Verzoeker kan het niet eens zijn met de redenen die de commissaris-generaal aanhaalt om hem de status van vluchteling te weigeren.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De tegenstrijdigheid die de commissaris-generaal aanhaalt met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn identiteitskaart verklaart verzoeker door te stellen dat hij nooit gezegd heeft dat hij nog nooit een identiteitskaart heeft gehad. Verzoeker stelt dat men hem op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft gevraagd of hij een identiteitskaart had. Verzoeker heeft naar waarheid geantwoord dat hij er geen had. Men heeft volgens verzoeker hieruit ten onrecht de conclusie getrokken dat hij bedoeld zou hebben dat hij nooit een identiteitskaart zou hebben gehad. Verzoeker stelt dat alles snel moest gaan op de DVZ en dat men de indruk gaf dat het interview op de DVZ minder belangrijker was en dat eventuele fouten konden worden rechtgezet tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoeker meent dat hij geen slachtoffer kan zijn van het feit dat de Belgische autoriteiten zelf hem verkeerde informatie gegeven hebben.

Verzoeker stelt dat dit strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel dat poneert dat de overheid een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen. Dit houdt een correcte behandeling van de burger, een zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, een goede opvolging van de procedure en een deugdelijke besluitvorming in. Verder meent verzoeker dat dit strijdig is met het vertrouwensbeginsel dat stelt dat wie op goede gronden erop mag vertrouwen dat de overheid een bepaald besluit neemt daar ook recht op heeft.

De Raad wijst erop dat uit de verklaring die verzoeker op de DVZ heeft afgelegd duidelijk blijkt dat verzoeker weldegelijk gesteld heeft dat hij nooit een identiteitskaart gehad heeft (verklaring DVZ vraag 21). Verzoeker heeft deze verklaring afgelegd met behulp van een tolk en aan het einde werd de verklaring in het Bengaals aan verzoeker voorgelezen alvorens hij deze ondertekende. Verzoeker kan dus niet dienstig stellen dat hij dit nooit gezegd heeft. De medewerkers van de DVZ die de verklaringen noteren hebben geen reden om deze verklaringen niet waarachtig te noteren. Indien verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt waarom hetgeen in de verklaring genoteerd staat niet overeenkomt met wat verzoeker gezegd heeft, gaat de Raad ervan uit dat dit ook niet zo is.

De Raad meent verder dat van verzoeker, die stelt te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle kernelementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden. Het feit dat de indruk gewekt zou zijn dat de verklaringen op de DVZ niet zo belangrijk waren ontslaat verzoeker niet van deze medewerkingsplicht.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bengaals machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad meent dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

Waar onduidelijkheid is over het tijdstip dat verzoeker lid werd van de "Bangladesh Nationalist Party" (hierna: BNP) stelt verzoeker dat dit een misverstand betreft te wijten aan onduidelijke communicatie vanwege verzoeker. Verzoeker stelt dat hij het onderscheid maakt tussen lid en actief lid, maar dat dat in zijn verklaringen niet duidelijk is. Hij zou al twintig jaar lang op één of andere manier betrokken zijn bij BNP. Hij werd sympathisant rond 1990, in 2000 is hij formeel lid geworden en in 2010 is hij echt actief lid geworden. Verzoeker wijst er nog op dat hij eveneens documenten heeft neergelegd waaruit zijn lidmaatschap van BNP blijkt.

De bestreden beslissing stelt het volgende met betrekking tot verzoekers lidmaatschap van de BNP: *"(...)Ook bestaan er twijfels over uw beweerde politieke activiteiten. Uw bewering lid te zijn van de jeugdafdeling van de "BNP" is immers ongeloofwaardig. Zo beweerde u foutief en herhaaldelijk dat "BNP" voor Bangladesh Nationalities Party zou staan; dit zou Bangladesh Nationalist Party moeten zijn, zoals ook wordt aangehaald in uw twee partijbrieven (gehoorverslag CGVS p. 5). U verklaarde sinds 1990 betrokken te zijn bij deze partij, maar enkel juist voor uw benoeming tot "publicity secretary" in 2010 zou u lid geworden zijn. U gevraagd wanneer u dan juist lid werd, verklaarde op 03 januari 2010 lid geworden te zijn. Even later beweerde u dan weer dat u al sinds 2000 lid zou zijn en in januari 2010 zou u "publicity secretary" geworden zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). U gewezen op deze duidelijke tegenstrijdigheid hield het gewoon bij de tweede versie van de feiten zonder verdere uitleg. U verklaarde dat u sinds de aanklacht tegen u in augustus 2009 ondergedoken diende te leven. In dit licht is het dan ook merkwaardig dat men u als gezocht man in januari 2010 zonder uw medeweten tot "publicity secretary" zou benoemen (gehoorverslag CGVS p. 6). U zou immers uw verantwoordelijkheden niet kunnen uitoefenen, iets dat u toegaf (gehoorverslag CGVS p. 6). Voorts werd u gevraagd achter de namen van de nationale president en "general- secretary" van uw partij, maar u diende het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook had u er geen idee van*

wanneer in het verleden de “BNP” de nationale regering vormde (gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaarde in het verleden veel rond partijpubliciteit gewerkt te hebben. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u bovenstaande zaken niet zou weten. U wijt uw onwetendheid aan geheugenverlies. Ter ondersteuning van deze bewering legt u enkele Belgische medische attesten voor. Uit deze attesten blijkt dat er een tumor van uw hoofd verwijderd is, maar er wordt nergens gerept over geheugenproblemen. Bovendien blijkt uit andere delen van uw gehoor dat u coherente antwoorden kon geven. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw politieke profiel. De twee partijbrieven die u ter ondersteuning van uw beweerde profiel voorlegt komen dan ook gesolliciteerd van karakter over.(...)”.

Hieruit blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal meerdere redenen aanhaalde waarom verzoekers politieke profiel bij de BNP niet aannemelijk vond. Verder is de Raad van mening dat verzoeker er ook niet in slaagt te overtuigen dat de bedenking die de commissaris-generaal maakt over het tijdstip dat verzoeker lid werd van de BNP het gevolg is van een misverstand waarbij verzoeker zich niet duidelijk zou hebben uitgedrukt.

Verzoeker meent verder dat het te begrijpen valt dat hij tijdens zijn gehoor niet goed op de hoogte was van zijn rechtszaak. Verzoeker heeft na vertrek uit zijn land van herkomst nog telefonische contacten gehad met familieleden, maar deze contacten waren noodgedwongen kort en als er al iets werd gezegd over de rechtszaak was dit doorgaans dat de zaak nog steeds hangende is. Verzoeker meent dat het niet abnormaal is dat hij niet exact wist te zeggen wat de juridische documenten allemaal inhielden aangezien hij geen jurist is en hij maar tot de vijfde klas naar school is geweest. Verzoeker stelt dat ook in België de meerderheid van de partijen in een rechtszaak bitter weinig over hun zaak weten, en al zeker niet wie de rechter of procureur is.

Verzoeker betwist verder ten stelligste dat de neergelegde juridische documenten vervalst zouden zijn. Hij meent dat het al te makkelijk is voor de commissaris-generaal om verzoeker te beschuldigen van het bezorgen van valse documenten, enkel op basis van de bewering dat het makkelijk is om vervalste documenten te verkrijgen. Verzoeker stelt ten slotte dat de informatie waarnaar verwezen wordt niet eens toegevoegd werd aan de beslissing.

Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Ook het feit dat verzoeker enkel korte telefonische contacten had met de mensen in zijn land van herkomst is geen voldoende verklaring voor het feit dat verzoeker zo slecht op de hoogte is van de details van de zaak die tegen hem loopt. Verzoeker heeft de documenten in zijn bezit en is dus in de mogelijkheid om zich meer te informeren over deze zaak. Het feit dat verzoeker geen jurist is en maar tot de vijfde klas naar school ging doet hier geen afbreuk aan. Verder is het zo dat het louter betwisten dat bepaalde documenten vervalst zouden zijn, geenszins bewijst dat dit niet het geval zou kunnen zijn. Verder wijst de Raad erop dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert bevat het administratief dossier een *Subject Related Briefing “Bangladesh” “Corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh”*, meer bepaald stuk 18.

Verzoeker meent dat gesteld kan worden op basis van de bestreden beslissing dat hij geen eerlijke kans gekregen heeft. Daarom vraagt hij aan de Raad zijn dossier te bestuderen, hem op te roepen en de kans te geven zijn verhaal toe te lichten.

De Raad is van mening dat verzoeker weldegelijk een eerlijke kans heeft gekregen. Verzoeker heeft de mogelijkheid gehad om zijn asielmotieven uitgebreid uit de doeken te doen. Verder heeft verzoeker de mogelijkheid gekregen om allerhande stukken neer te leggen om zijn relaas te ondersteunen. Aan de hand van verzoekers verklaringen en neergelegde stukken, en alle andere relevante argumenten die in het administratief dossier terug te vinden zijn heeft de commissaris-generaal een beslissing gemaakt.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een

terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS